

Heti

BUDAPEST

A FŐVÁROS LAPJA

1989

1989-03-22

14

Együtt?!

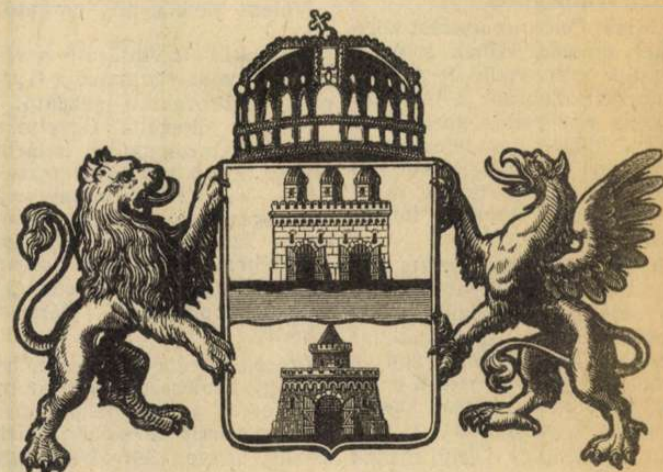
A himzőasszonyok jó politikai érzékeléssel rendelkeznek, tudják: közelgő nemzeti ünnepünk minden eddiginél erőteljesebben fellobbantja a hazafias érzést. Máris több zászló- és címerrendelést kaptak, mint az előző években...

Három Habsburg Budapest

Csak büntethet vagy tüntethet is?

Melyik 23.908

ujjukat harapják meg a városatyák?

Akkor modern, ha régi

Talpra magyar

Azokon a régi márciusokon a tócsák tükrében kékllett a tavaszi ég, friss szélben lengtek a zászlók, s mi büszkén, ünnepélyesen lépkedtünk az iskola felé, mintha egyfolytában Petőfi szavait, a nemzet esküjének a szavát ismételtetnénk magunkban, azt, hogy: *Talpra, magyar, meg: ...rabok tovább Nem leszünk!*

Volt, akit váltól deréig széles, háromszínű szalag övezett, és ezek a kisdíák szárnysegédék gögősen néztek a mi szerény kokárdánkra, abban a hitben, hogy a nagy szalag nagyobb hazafiúi erényeket, netán több jogot is kölcsönöz viselőjének. Aztán a történelemtanárunk, az első világ-háború után Erdélyből hozták menekült Varga Gábor egyszerű nekiszögezte a kérdést az egyik attasészalagosnak: mi van a hasadon, ficskám? A hazaszeretetet nem

kívül hordozza az ember, hanem mélyen bent, a szívében. Mindnyájan megjegyeztük tanítását. És azóta is gyanúsán méregetjük a szavak trikolórájába öltözött hangoskodókat, mindazokat, akik a Talpra, magyar ürügyén, eszmét, embert dobantódeszkának tekintve, másokba beletalpalva akarnak a magasba ugrani. Ugyanakkor megtanultuk helyesen értelmezni az annyiszor szavalt, de mozgósító erejéből semmit sem veszített vers sorait.

Petőfi úgy szól a Nemzeti dalban az egyénhez, hozzád, hozzám, hogy egyszersmind a nagy közösség tagjaként szólít meg bennünket, az egész nemzetet a nemzet nevében. Ervei csattannak: *Itt az idő, most vagy soha!* — és ezek

az érvek történelmünk hullámhegyeinek és - völgyeinek következtében, az egész népet megpörgető örvények miatt újra meg újra időszerűek. Különösen napjainkban, amikor a vers is határozott választásra kényszerít, már nem lehet mellébeszélni, hiszen századunk sorsdöntő időszakába jutottunk. Ismét — ki tudja, hányadszor a történelem során — nekikezdünk, hogy: *Lemossuk a gyalázatot*, melyet a századok, de ne szemérmeskedjünk, önmagunk is magunkra kentünk. Ismét tisztán, önbecsüléssel teli szívvel, emberhez méltón akarunk odaállni a világ elé. Lásátok: egy sokat próbált, bárázdált homlokú, korán megöregedett, mégis az ifjúság csodáját rejtő nép szeretne

megint talpra állni. Talán már van annyi esze, hogy nem taszítja vissza önmagát a sárba, de ti se gáncsoljátok el újra, inkább segítsétek. Nem is a múltja, nem azért, mert *megbűnhődte már...* — inkább a jelene miatt.

Mert itt most a napi megpróbáltatásokat, az árak és adók kegyetlenségét, a nem tudni, hogyan lett gazdagok pökhendiségét, a létra magasabb fokán állók gögjét még mindig tűrő, dolgozni, alkotni akaró, tehetséges nép keresi önmagát és helyét a népek közösségében. Iszonyú erőfeszítéssel igyekeznek most ez az annyiszor visszalökött, sáros fenekű ország talpra állni, kiegyenesedni. Talán sikerül. Közös akarattal, gyermekkorunk márciusi hitével, a kokárdát a szívébe rejtő józansággal, megőrizve Petőfi esküjét — a nép esküjét.

Jávor Ottó